

— med al mulig Hensyn til de mange andre Interesser, som skulle varetages — dog ikke vil tabe af Syn, at Landbruget og Købstads-erhvervene i Virkeligheden staa paa det samme Standpunkt nu som før og ikke bedre, end de have staaet i de senere Aar.

Herritsen: Jeg har nærmest bedt om Ordet for at henlede den højtærede Ministers og Tingets Opmærksomhed paa det Mørke, hvori Farvandene ved Lillebælt ligger. I 1894 blev der fra en Del Skibsførere og søfarende ned ved Lillebælt indgivet et Andragende om at faa et Fyrtaarn dernede. Nu er der et Fyrtaarn ved Strib og et ned paa Bogø; men de lyse ikke tilstrækkelig tæt ved hinanden, hvorfor der bliver omtrent en Mils Vej, som ikke behjæses. Naar nu Fartøjerne komme Syd fra i de mørke Nætter, ere de henviste til at blive liggende stille, til det bliver klart Vejr, saa de kunne tage Landtænding, dels for Strømmens Skyld, og dels fordi der ude i Bæltet ligger en Grund, som kaldes Flæstøje, og dels endelig fordi Stenderuphagegrunden gaar langt ud fra Land. Er det nu Storm eller stærk Blæst fra Syd, er det ligefrem forbundet med stor Fare at passere dette Vand, da Skibene ikke kunne faa nogen Ankerplads, inden de komme op til Stenderuphage, og det netop er vanskeligt at komme dertil, da Løbet er smalt, og Strømmen stærk. Farvandet er jo meget stærkt befaret særlig af Fiskere, af Skibe, der sejle med Fragt af Foderstoffer og Trælast, og nu er der jo i den sidste Tid, Nord fra, særlig fra Kolding, kommet en stærk Udførsel af Kreaturer, som gaa ned til Alabonaa og Flensborg for der at staa i Karantæne. Alle disse Skibe, der skulle passere dette Farvand, maa spille megen Tid paa at oppebie klart Vejr. Paa hvad Maade Belysningen af Farvandet skal sættes i Værk, er jeg ikke kompetent til at dømme om, men Andragerne have ønsket at faa et Fyrtaarn paa Sydspidsen af Fæns. Jeg vilde gerne bede den højtærede Minister og Folketinget om at laane et villigt Øre til dette Andragende, saa at der kunde blive lyst over Vandet derne, og det kan befæres saa vel ved Nattetid som om Dagen.

Det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) talte forleden om Bestyrelsen af vore Statsskove, og jeg kan være enig med ham i det allermeste. Jeg finder ogsaa, at Statskove burde indbringe en hel Del mere, end de gøre. At de ikke give saa meget, som de burde, tror jeg ligger i, at Administrationen er altfor dyr, eller ogsaa er den altfor vidtgaaende. Den levner ikke Forstændene tilstrækkelig Frihed til, at de kunne udvikle de Kræf-

ter, som de sidde inde med. Som det er nu, kommer der en Regulering af Distrikterne hvert tiende Aar, og den har Forstændene at skulle følge, men hvad der passer det ene Aar, passer ikke altid det næste og endnu mindre flere Aar efter. Bliver det f. Eks. vedtaget, at der skal plantes et Sted i Aar, er det ikke sagt, at det passer. Der kan være for tørt, saa at Jorden ikke er til at plante i, eller maaske man ikke har kunnet faa Jorden bearbejdet i Løbet af Vinteren, fordi den har været for frosten eller tillagt med Sne. Der kan være mange Hindringer for de paatænkte Arbejders Udførelse. Naar der skal lægges en Driftsplan, skal selve Skovrideren have den største Bestemmelsesret om, hvorledes det skal være, da han har hele Ansvar for, hvorledes Forstodistriktet bliver drevet. Ansvarret beholder han og han faar ogsaa Stammen, hvis det ikke bliver passet ordentligt, men jeg synes ikke, han kan være tjent med at skulle bære Ansvarret, naar han ikke har mere at sige, end han har. Jeg skal nævne et Eksempel paa, hvorledes de kunne faa megen Mejlighed for en lille Ting. De have f. Eks. to Afdelinger i Skoven, jeg vil kalde dem 3 og 4, og Afdeling 3 bliver tilplantet eller forbedret i Aar, saa er det gjort. Næste Aar skal han tage fat paa Nr. 4, men i Løbet af den foregaaende tørre Sommer er der gaaet meget ud af det, der blev plantet paa 3. Nu var det naturligt, at man først fik 3 færdigt og saa begyndte paa 4, men det staaer ikke i Planen, der skal først gives Ansøgning ind og spørges, om de maa faa Lov til at tilplante, og inden Svaret kommer, er maaske Tiden forspildt til at gøre det det Aar, og saa gaar det over til næste Aar, og naar Jaadanue Smaadele ikke blive hurtigt udbedrede, kan det bewirke, at der bliver stor Uregelmæssighed i Bevoksningen, og det er til Skade for Bæksten og Plantingerne siden. Skovriderne ere ligesom alle andre Mennesker, de ville helst undgaa Konflikter med deres overordnede, og som Følge deraf bliver det ofte Overførsterne, eller hvad de nu kunne hedde, som have hele Magten og drive det, efter som de nu ønske, det skal være, og den praktiske Mand faar for lidt at sige. En Ting, hvorved Udbyttet af Skovene flere Steder kunne forbedres meget, er ved Salget af Træet. Som man nu har det i enkelte Distrikter, bliver der kun holdt Auktion paa eet Sted i Skoven, skjønt den kan være delt i 3—4 Distrikter. Nr. 1 ligger f. Eks. 1 Mil fra det tredje Distrikt, hvor Auktionen bliver holdt, og Køberne ere da henviste til Dagen, eller flere Dage, før Auktionen skal være, at gaa ned og se de forskellige Numre efter, og saa kunne de bag-